

י"א א ב מ"י פ"י מהל'
מירות הל"א:
ב ג מ"י שס הל"ב ד ה ו
ז ח וע"ש זכ"מ:

הגלות התוספות

1. ר"מ קשיא לן. 2. ז"ל
2. כל משום מזיר טומא. וז"ה
3. ואלו
4. ומחיצת יעלה עד
5. ותחיל לנעוט. נמחק. 6. ז"ל
7. יבדמדרס. 8. ז"ל
8. ז"ל ושם. 9. ז"ל וטומא.
9. ז"ל לגדירות טומאה.
10. חיצת ואחד נמחק.
11. ז"ל ושם. 12. ז"ל
12. ז"ל ושם. 13. ז"ל
13. ז"ל ושם. 14. ז"ל

יגלה ונחלת שיה.

פי' הרא"ש

אמרתי. כמו אמר ר' רש"י
היא דאמר ב' התעורבות
ובכ' בתרא דגנה דמימי
אשם ומתני ומתי בשלמים
ולא איש על מה שממעט
למבן אהלו ומתי קדיש
ומתן הפסול: הוא דא
לספק ספרו וחדא לספק
טומאתו. פ' חטאת העוף
על תגלחת שניה הוי לספק
סוף ימי ספרו ושל תגלחת
שלישית ספרו לספק ימי
טומאתו.

ה"ג **תגלחת** ראשונה מביא צפרים. לספק מוחלט אחת שחטה ואחת משולחת וחטאת העוף לספק מיר טמא ועולת צהמה לספק מיר טהור ועולת העוף דלא אייתי כדון מיר טמא ק"ל ושמה מספק לא הריכיהו וכן רריך לומר דלמלים דמיר טהור לא הריכיהו שאל הריכיו

לספק נזיר טהור רק קרבן חטאת ובהנחתה ובהדמיה גילה על אי משלמתן יאל: ה"ג שניה מציא חטאת העוף לאו משום דמזירות טומאה² יעלה לו למנין שצעה וזכום השמיני לחיל למנות בדמיו טמא ליכא לספוקי בתגלחת שניה אלא משום ספק מוחלט ואף עולת בהמה שמה³ לא היה מוחלט כי אם נזיר טמא: שלשית מציא חטאת העוף. דלוי היה טמא ותגלחת של מוחלט לא יעלה לתגלחת לא לנזיר טהור ולא לנזיר טמא כדפרישית: בסמוך: ועולת בהמה. דשמן מוחלט הוא לא לא טמא: רביעית. דליכא לספוקי לא במוחלט עוד ולא בטמא עוד מציא קרבן טהרה משלם: אמרת. כמו אמר מר תגלחת ראשונה מציא כפורין וחטאת העוף ועולת בהמה ממה נפש אי דלוי מזרע הוא ולא טמא הוא הכפורין לחובתו וחטאת העוף ספק אולא לקבורה ועולה הוי נדבה: ולגלוח בסוף שצעה. דהיינו תוך שלשים לא אפשר דלימא לאו מוחלט הוא ורחמנא אמר מער לא יעבור כו': והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מייתי ומתנה. דלמר פסק התעורבות (ובמים דף ע.) ובפרק במא דנדה (דף ע.) לאשם נמי

מתנה בשלמים אף כי ממעט זמן אכילתו אי לאו מזרע הוא וזבדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי ולא הוו חולין בעזרה ועולת בהמה הו' נדבה ואי לאו מזרע הוא ולא טמא הוא כפרים אבראי קא מתעבדי וחטאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה הו' חובתו: **עבד מאי** שניה ושלשית כפרים חיים? צביל מוחלט לא נזכר דלא עבד מאי איכא למימר דילמא ודאי מוחלט היה חסא לטפס [ספרין] וחדא לטפס טומאתו מגלגלת רביעית מביא קרן טהרה ומתנה: **ספק טמא ומוחלט ודאי אובל בקדשים לאחד שמנה ימים.** כלומר ציוס השמיני ולאחר לאו דוקא שיוס ראשון למיירותו מגלה לחלוטו וישב מחוץ לזהלו שבעת ימים וציוס [השביעי] יגלה וציוס השמיני יביא קרבות מזרע ובו ציוס מותר לאכול בקדשים ועמה אם היה טמא ודאי יספור ו' ויהא שלישי ח' ויגלה צ' אבל עמה שהוא ספק דילמא לאו טמא הוא אלא טמא טהור מוחלט ואמר לגלותו בתוך שלשים אי אפשר דילמא לאו טמא הוא ורחמנא חסד מער לא יעבור על ראשו עד מלאה ולכן ימנה שלשים ויוס שמיני עולה לו וציוס שלשים ואחד יגלה כדין כל מיר שמגלה יוס שלשים ואחד כדאמר צפ' קמא (נעיל דף ה:) הרי ציוס שלשים יגלה מגלגלת שלשית דשמי' מיר טמא הוא והימים הראשונים יפלו וזכרן למנות שלשים יוס עוד וציוס שלשים ואחד יגלה מגלגלת מיר טהור והיינו דקאמר וסותה יין ומיעטא למתים לחן ששים ושבעה ימים דהיינו [יוס] ס"ח ואי הכלל לא אפשר לעשות דין מזירות טומאה ולא מזירות טהרה עד תום ימי חלוטו ואינו קרי מוחסר כפרים ליאסר בקדשים אלא צביל מוחלט טעומאתו מגופו:

מוחלם ספק טמא^א ודאי אובל בקדשים אחר שאשים
ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר
שבועים וארבעה ימים. מאחר שאינו ודאי מוחלם לא יגלה
שום טהרה כי אם לסוף ז' אחר הזאה שלישי ח' ומגלה שבשני
ובשמיני מבזיח קרבן חטאת העוף (ע' מירוש' ש' טומאה ופי'
ל' למנין שלשים וזכום שלשים ואחד^י יגלה [שמאל'] מוחלם
שים לאחר שלשים ח' דהיינו יום ל"ח וסוף שבעה ימים יגלה
למנות מירות טהרה^{יב} (ע' לישנא אחרינא) וזכום שלשים ואחד יגלה
יום ע"ה: **טמא** ודאי מוחלם^{יג} ודאי אובל בקדשים לאחר ח'
לדמאך שהוא מוחלם ודאי יום תחילת מירותו יגלה וזכום שבעה
ימים ודאי לאחר ח' לאו דוקא אלף ח' עצמו ובשביל שהוא טמא
יבא קרבנות טומאה ויתחיל למנות מירות טהרה שלשים י' על י'
ושותה יין ומיטמא למתים לאחר מ"ד ימים דהיינו יום מ"ה:

נזיר

גב' וסני עלה ומגלה ארבע הגלחיות. בזמירות מועטת משלשים לשלשים ובזמירות מרובה משנה לשנה: **הגלח ראשונה** מביא **אפורין**. דהיינו יאפרי מאורע שכמוז בהן ולקח למטהר שמי אפרים חיות טהורות: **והטאם העוף**. דקרצן טומאה דמזיר:

עולם בהמה. דקרבן טהרה
דמירות: ממה נפשך אי
ודאי מזורע הוא ולא טמא. בהמה
הילכך הא דקא מייתי ליפורים זו
היא חובתא וטאתא העוף דקרבן
טומאה (א) צנור הוא ספק ואולא
לקבורה משום דלימא לאו טמא
מת הוא ולא חייל להקדשה ועולה
דקמייתי קרבן נדבה דילמא מזורע
הוא ועדיין אינו ראוי לתגלחת טהרה
דמירות: ולגלחו (ב) צנור שצעה.
כמשפט של מוחלט שסופר שצעה
ואח"כ מגלח: אי אפשר דילמא
לאו מוחלט. ולאו טמא הוא והוי
נזיר טהור ורחמנא אמר תער לא
יעבור על ראשו: (ג) ואי לאו
מזורע ודאי הוא ולא טמא מה הוא.
ואלא נזיר טהור ליפורין דקמייתי
לא מישינן דאבראי קא מיתעבדי ואי
משום טמאת העוף קא קאלא
לקבורה ועולם בהמה דקמייתי היא
חובתא: והא קצעי איסורי אשם.
מזורע בתגלחת שניה ואשם
במזורע ודאי מעכב צאכילתו
דקדימא לן. הציא כפרתו אוכל
ובקדשים ואילו ככל הני ארבע
תגלחיות אמאי לא תני ליה אשם:
הא מני ר' שמעון היא דאמר מייתי
ומסני. כדאמר' בפרק בתרא דמסכת
מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר
למחרת מביא אשמו ולוגו עמו ואומר

אש מזורע הוא זה אשמו וזה לוגו ואש לאו אשם זה יאה שלמי נדבה ואחורא אשם טעון שמיטה בצפון ומתן בהוות הכא נמי מייתי אשם מזורע וממני: תגלח צ' ושלשית צפרים חיות אינו לריץ. להציא שכבר הציא בתגלחת ראשונה: מאי אית לך למימר מביעציא לך לאתויי דילמא מוחלט הוא ולא טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו לימי חלוטו ותגלחת שניה זו היא של ימי ספרו וריץ להציא קרבן מזורע להכי הוא דלמיר דלייתי חטאת העוף וצבתגלחת שניה ובתגלחת שלשית חדא לספק חלוטו וחדא לספק טומאה דטוירות דבתגלחת שניה איכא למימר שמה מוחלט הוא וחטאת העוף עולה לימי ספרו. וא"ת והא בחטאת בהמה הוא דמחייב ולא בחטאת העוף אי לאו דליהוי עני דלפי שאין חטאת בהמה בזה על הספק ולפי שאינה נאכלת מספק והוא לה בחטאת שנתכפרו בעלי המיתקר לאתויי לפי שאין מציאין קדשים לבית הפסול תקון וצרכנן שיהא כותב כל נכסיו לאחרים והוי עני ומציא חטאת העוף הבאה על הספק כדאמר צ"י מי שאמר הריני מזיר (נשי דף כט.) אע"פ שאינה נאכלת וה"ל תני עלה בתוספתא (פ"ה ה"א) בצרייתא ומופרשין לה נמי הכי צפרק בתרא דמסקת נדה (דף ע.) וגבי שני מזורעים שנתערבו קרבנותיהם וכו' ואי אמרת דמוחלט וטמא הוא ושתי תגלחיות הראשונות עולות לו לתגלחת חלוטו וימי ספרו הילכך בתגלחת שניה מיבעי לי לאתויי חטאת העוף במקום חטאת בהמה שהיא מחייב להציא ולידן חטאת העוף דקמייתי בתגלחת שלשית תיהוי לספק טומאה ועולת בהמה שצו ושצו תיהוי נדבה ואיכא נמי למימר דילמא לאו מזורע הוא אלא מזיר טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו לתגלחת טומאה דמזיר ותגלחת שניה לתגלחת טהרה לכך מציא עולת בהמה דהוא חובטו והחטאת בצפק ובתגלחת רביעית מציא קרבן טהרה וזו חטאת דבהמה ועולה ושלמים וממני: ואש

אפשר לגלגל שנית עד שלשים דשמה אינו מוחלט והשמיני י' הוא והוו להו הנך שני תגלחית לחלוטו והיינו דקאמר אורכלי שלשית כדין מזיר טמא ויוס ל'יח יעלה לו למזין ז' וזיוס השמיני ית' תגלחת מזיר לטיהר והיינו דקאמר ושותה יין ויטעמא לאחר ע"ד דהיי' ירימים ושותה יין ומיטמא לאתמים לאחר ארבעים וארבעה ימים יגלגל¹⁴ וזיוס שמיני יציק קרבנות מזרוע וכו' זיוס יחא מותר לאכול וספור¹⁵ ע"ז על יוס שמיני של חלוטו וזיוס ה'ז' יגלגל וזיוס השמיני יספור וזיוס שלשים ואחד יגלגל ויציא קרבנות טהרה והיינו דקא

(א) [לעיל נו. מוספא פ"א],
(ב) גי' א"מ סוף, (ג) וזכאי
עו. מנחות קה. גדה ע.,
(ד) [ויקרא יד], (ה) גי' א"מ
בסוף [וכ"ה בכ"א],
(ו) [נגעים פי"ד מ"א],
(ז) שייך לע"ב, (ח) גי' א"מ
כזור טמא, (ט) גי' א"מ
שליש יום, (י) גי' א"מ ח'
עם יום שמיני, (יא) גי' א"מ
יום עם יום שמיני,

תורה אור השלם

1. כָּל יְמֵי נֶדֶר נְזִירוֹ תֵּעָר
לֹא יַעֲבֹר עַל רִאשׁוֹ עַד
מְלֵאת הַיָּמִם אֲשֶׁר יֵזִיר
לִי קֹדֶשׁ יִהְיֶה גְדֹל פָּרַע
שֶׁעַר רִאשׁוֹ: בַּמִּדְבָּר וְהַ

נוסחת הריב"ן

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' והטאת העוף בו'
לקבורה. ע' סוף תמורה
במתני':